

ΜΗΧΑΝΕΣΑΙ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ : Ἐν Ἀθήναις καὶ ταῖς ἑπαρχ. φρ. 20 — Ἐν τῷ ἐξωτ. φρ. 30

ΑΓΓΕΛΙΑΙ : ἀπὸς ἡ ὁδῶν, λ. 40, τρίς ἑως ἑξάκις λ. 20, κατὰ μῆνα λ. 18, ἔτος ἡ ἑξαμηνίαν λ. 10.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ, ὁδὸς Μουσῶν, Ἀριθ. 6, ἀπέναντι τῆς οἰκίας Φιλήμορος παρὰ τὴν πλατεῖαν τοῦ Συντάγματος. —

B. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ

Οἱ ἐγγραφόμενοι νέοι συνδρομηταὶ ἀπὸ 1ης Ἀπριλίου λαμβάνουσι τὰ ἐξῆς βιβλία :

Α'. Ἐκ τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐκδιδομένης Θεατρικῆς Βιβλιοθήκης τὸν Γ'. τόμον ἢ τὸν Δ' ἢ τὸν ΣΤ' *) κατ' ἐκλογὴν ἀξίας ἑκάστων	φρ. 5,50
Β'. Ποιήματα Σουρῆ Α' καὶ Β' Τόμ.	» 5,00
Γ'. Τὰς μέχρι τοῦδε Ἐπιφυλλίδας τοῦ Λυκογιάννη	» 5,00
Δ'. Γελοιογραφικὸν Ἡμερολόγιον τοῦ Μῆ Χάνεσαι (ἐξηντηλημένον σχεδόν) τοῦ 1883	» 2,00
Ε'. Τορπέλλαι , κωμῳδία	» 2,00
ΣΤ'. Λουθάργδου Λόγοι , περὶ τῆς θείας τοῦ Χριστιανισμοῦ	» 5,00

Τὸ ὅλον βιβλία φρ. **24,50**

(*) Ἴδου τὰ περιεχόμενα ἑκάστου Τόμου :

ΤΟΥ Γ'. 1) Ἀγγελος μεσονυκτίου, δράμα εἰς πράξεις ἑξ. 2) Ἰωάννα Γρέυ, δράμα εἰς πράξεις πέντε. 3) Ποιμενὶς τῶν Ἀλπεων, δράμα εἰς πράξεις πέντε. 4) Εἶναι Τρελλή, δράμα εἰς πράξεις δύο. Κωνσταντὸς Μανδύας, κωμῳδία, εἰς πράξιν μίαν.

ΤΟΥ Δ'. 1) Γάμοι τοῦ Ἀττίλα, δράμα εἰς πράξεις τέσσαρες. 2) Φίλιππος ὁ Β', δράμα εἰς πράξεις πέντε. 3) Γάσπαρος ὁ Αὐλικός, δράμα εἰς πράξεις πέντε. 4) Δάφνη, δράμα εἰς πράξεις τέσσαρες. — Δέησης ναυαγοῦ, δράμα εἰς πράξεις πέντε.

ΤΟΥ ΣΤ'. 1) Σωσάννα Ἰμπερτ, δράμα εἰς πράξεις πέντε. 2) Γέρων-Δεκανεὺς, δράμα εἰς πράξεις πέντε. 3) Τὸ ἑνσαρκον Ἀγαλμα, δράμα εἰς πράξεις ἑξ. 4) Δαλιδά, δράμα εἰς πράξεις τρεῖς. 5) Ἰωάννα δακρύων καὶ γελῶτων, δράμα εἰς πράξεις τέσσαρες. 6) Περιπέτεια ἐφημεριδογράφου, κωμῳδία εἰς πράξιν μίαν.

ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΝ ΔΡΑΜΑ

(Συνέχ. ἴδε ἀριθ. 466 καὶ τέλος).

Ὑπολείπεται νὰ συμπληρώσωμεν ὅ,τι κατατίθησιν ὁ ὑπὸν ἡγετὴς Χανιώτης, ἐξετασθεὶς ὑφ' ἡμῶν ἐκ δευτέρου !

Ἡ μεγάλη ἀντίθεσις τῶν καταθέσεων αὐτοῦ εἶνε ὅλη πρὸς ζημίαν τῆς Ἀθηνᾶς. Ἐπιμένει ρητῶς λέγων ὅτι ἐκ τοῦ ὑπηρετικοῦ σώματος τοῦ ξενοδοχείου τῆς *Μασσαλίας* αὐτὸς δὲν ἦτο ὁ πρῶτος ἐραστής, ἀλλ' ὁ δεύτερος· ὁ προκατόχος τοῦ ἦτο ἐκ Σμύρνης, Ἀλκιβιάδης τὸ ὄνομα, καὶ ὅτι ἐνῶ εἶχεν αὐτὸν ἐκείνη, ἀπαπειράθη νὰ χορηγήσῃ καὶ πρὸς αὐτὴν τὰς εὐνοίας τῆς. Μίαν ἡμέραν—ἦτο τοῦ Ἁγίου Γεωργίου—ὁ Χανιώτης ἐώραξε τ' ὄνομά του καὶ ἐνῶ κατὰ ἐσιγύριζε εἰς τὸ δωμάτιον τῆς Κυρίας, ἕνα μικρὸν παῖδιον τοῦ φέροι μίαν ἐπιστολὴν ἐνός φίλου του. Ἡ Ἀθηνᾶ τὴν λαμβάνει, τὴν ἀνοίγει καὶ βλέπουσα ἐντὸς τοῦ φακέλλου ἐπισκεπτήριον, ἐπ' αὐτοῦ δὲ κολλημένον ἐν ἄνθος, νομίζει ὅτι εἶνε ἐπιστολὴ ἐρωμένης τοῦ Χανιώτη, ὡχρῶς χωρὶς νὰ διαβάσῃ τὸ περιεχόμενον, ἀρνείται νὰ δώσῃ τὴν ἐπιστολὴν, ἐπὶ τῇ ἐπιμονῇ δ' αἰτῆσαι ἐκείνου τὴν δίδει, ἀλλὰ κυριεύεται συγχρόνως ὑπὸ ψυχρότητος καὶ θυμοῦ πρὸς τὸν Χανιώτην. Ἡ ψυχρότης διήρκεσεν ἐπὶ τινὰς ἡμέρας, ἐνῶ προηγουμένως ἡ Ἀθηνᾶ αὐτοῦ ἐτίναζε πούντους· ἔως ὅτου τὴν ἐρωτᾷ ὁ Χανιώτης τί ἔχει. Καὶ ἐκείνη : ἀφοῦ ἔχεις ἄλλην ἀγαπαιτικίαν.—Καὶ τί σὲ μέλει ;—Τί με μέλει ; ἐνδιαφέρομαι. Καὶ μεθ' ὅλα αὐτὰ ὁ Χανιώτης ὑποστηρίζει ὅτι ἐξυκολούθει νὰ τῆς ἐπαναλαμβάνῃ εἰς τὰς προτάσεις Σειρῆνος ὡς τοῦ ἑκάμνε : Λεῖψέ με, λεῖψέ με ! Ἐως ὅτου—ἄνθρωπος ἦτανε—ἐνέδωκεν.

Ὅποτεν ἤρχισε νὰ ὑποπτεύεται τὸν συνάδελφόν του Ἀλκιβιάδην, τὸν Σμυρνηδὸν, ὡς ἀντεραστήν. Οὗτος κάμποςαι φοραῖς τοῦ ἔλεγεν ὅτι θὰ πᾶ νὰ πάρῃ καπνὸν· ἀλλὰ δι' ἐνὸς καθρέπτου, εἰς τὸν ὅποιον ἀντενακλάτο ἡ εἴσοδος, ὁ Χανιώτης ἐβλέπεν ὅτι ἀντὶ νὰ ἐβγῇ ἐξω διὰ καπνὸν, αὐτὸς γυνοῦσε μέσα καὶ ἐπῆλθαι διὰ τὰ δωμάτια τῆς κυρίας. Μετὰ ἐν τέταρτον μετὰ μισὴν ὥραν ἐπέστρεψε.—Ἐ ! δῶπé μου τοῦλεγε ἀπὸ τὸν φρέσκον καπνόν !—καὶ ἐδῶ τὰ χεῖλιά τοῦ Χανιώτη διεσέλλοντο εἰς εἰρωνίαν—ἀντὶ φρέσκου τοῦ ἐδίδε τρίμματα. Μίαν ἡμέραν ἀπεφάσισε νὰ κατασκοπεύῃ τὰ διαβήματα τοῦ Ἀλκιβιάδου. Καὶ τὸ ἀποτέλεσμα ἦτο ὅτι συνέλαβε τὴν ἐρωμένην του—διότι ἤρχισε νὰ αἰσθάνηται ἔρωτα—προδίδουσας τὴν ἐρωτικὴν πίστιν μετὰ τὸν Ἀλκιβιάδην. Ὁ Χανιώτης ὡς νὰ ἦτο δεύτερος σύζυγος ἤρχιζε νὰ τὴν ὑβρίζει. Τῆς εἶπε μάλιστα λέγει καὶ τὰ ἐξῆς χαρακτηριστικά : Καυμένη δὲν χορταίνεται μετὰ τὸν ἄνδρα σου, δὲν χορταίνεται μ' ἐμένα, ἤθελές κι' αὐτόνε ;

Ἐπῆλθε ψυχρότης σχέσεων μεταξὺ Ἀθηνᾶς καὶ Χανιώτη

ὡς ἐκ τούτου ἐπὶ κάμποσας ἡμέρας· ὁπότε, γυναῖκες εἶναι, μάτια μου ἄπ' ἐδῶ, μάτια μου ἄπ' ἐκεῖ, πήγαινε φέρε με αὐτὸ, πήγαινε κάνε με ἐκεῖνο, με ζέστανε πάλι κι' ἐπανελάβαμε πάλι τὰς σχέσεις μας.

Ὁ ἄλλος—ὁ Ἀλκιβιάδης—πῆγε κι' ἔπεσε 'στὰ πόδια τοῦ Χανιώτη νὰ μὴν τὸν προδώσῃ· γιατί χάθηκε· αὐτὸς δὲ ὡς ἱππότης τὸν διεβεβαίωσε ὅτι ἀφοῦ ἐφθασε νὰ φάνε μαζί ψωμί καὶ νὰ ὀνομασθοῦνε φίλοι, δὲν ἔχει νὰ φοβηθῇ τίποτε. Καὶ σείων τὴν κεφαλὴν μεταμέλεται διότι φάνηκε τίμιος, καὶ δὲν πῆγε νὰ τὴν καταδώσῃ εἰς τὸν κύριόν του—διότι αὐτὸς μὲν συνέλαβεν ἐκεῖνον, ἐκεῖνος δὲ δὲν συνέλαβεν αὐτόν. Καὶ ἔτσι ἐκεῖνο ποῦ ἐπαθα ἐγὼ θὰ τὸ πάθαινε ἐκεῖνος. Ὑποθέτει δὲ ὅτι αὐτὸς—ὁ Ἀλκιβιάδης—τὸν ἐπρόδωσεν εἰς τὸν Ἀσλάνην κ' ἔγιναν ὅσα ἔγιναν. Καὶ τόσον εἶναι μετανοημένος, ὥστε καλλίτερον λέγει νὰ ἦτανε ἀκόμη στὸ στρατὸ—διότι ὁ Χανιώτης ὑπηρετήσε δεκαοκτὼ μῆνας ἐπὶ ἐπιστρατείαις—παρὰ νὰ μπερδευότανε σὲ τέτοιαις δουλείαις.

* *

Μετὰ τὴν ἐπανάληψιν τῶν σχέσεων ἤρχισε πλέον ἡ αἰχμαλωσία τοῦ ἐνὸς ὑπὸ τοῦ ἄλλου. Ἡ Ἀθηνᾶ ἐζήτησε τὴν φωτογραφίαν τοῦ ὁ Χανιώτης εἶχε μία καὶ τῆς ἐδῶσε. Κατόπιν τῆς λέγει ὅτι πρέπει νὰ μοῦ δώσῃς καὶ σύ. Καὶ πῆγε ἔτσι μαζί καὶ φωτογραφήθησαν στοὺς Καλαμιώτη. Αὐτὸ τὸ ὁποῖον ὠμολόγησε καὶ ἡ Ἀθηνᾶ, ἀναίριθεῖσα ὑπὸ τοῦ κ. Λευθοντοῦ τῆς Ἀστυνομίας, ὡς ἀπερισκεψίαν.

Ὅσον ἀφορᾷ τὰς ἐπιστολάς, ἐδῶ βεβαίως τὰ μπερδεύει ὁ Χανιώτης. Δικιεῖ τὴν ἐρωτικὴν ἀλληλογραφίαν εἰς δύο περιόδους· μίαν ὅτε ἦτο εἰς Ἀθήνας ἡ μητέρα τῆς Ἀθηνᾶς· ἄλλην ὅταν ἔλειπεν ἐν Κωνσταντινουπόλει. Ἡ ἀλληλογραφία τῆς πρώτης περιόδου τοῦ ἀρχιεραστοῦ τοῦ Βοσπόρου, Μιλτιάδου τὸ ὄνομα, τὸ ἐπίθετον δὲν ἐνθυμεῖτο νὰ μᾶς τὸ πῆξ ὁ Χανιώτης, ἐστέλλετο εἰς ὄνομα τοῦ πρώτου ἐραστοῦ, τοῦ Ἀλκιβιάδου, προκατόχου τοῦ Χανιώτη. Ἡ δὲ ἀλληλογραφία τῆς δευτέρας περιόδου, ὅτε ἡ μήτηρ ἀπῆν ἐν Κωνσταντινουπόλει, ἐστέλλετο ἐπ' ὀνόματι τοῦ Χανιώτη. Τὰς ἐπιστολάς αὐτάς τὰς ἐδιάβαζε ὁ Χανιώτης εἰς τὴν Ἀθηνᾶν, ἀλλὰ δὲν τὰς ἐδίδο. Τὸν ἠρωτήσαμεν διατί τὰς ἐκράτει αὐτὰς, μᾶς εἶπεν ὅτι ἐφοβεῖτο ἡ Ἀθηνᾶ νὰ τὰς ἔχῃ ἐπάνω της.—Καὶ τότε διατί δὲν τὰς ἔκαιε;—Διότι δὲν ἤθελε νὰ τὰς καύσῃ. Αὐτὰ βεβαίως δὲν εἶναι λόγοι σπουδαῖοι· ἔπρεπε νὰ ὑποθέσωμεν πολὺ βλάνα τὴν Ἀθηνᾶν, διὰ τὸν φόβον μήπως ἀνακαλυφθῇ ὑπὸ τοῦ συζύγου της, νὰ ἀφίη ἑρωτικὰ πρὸς αὐτὴν γραμμάτια εἰς χεῖρας ἐνὸς ὑπηρετοῦ. Βεβαίως, θὰ πῆτε, ἐξηγόραζε τὴν πίστιν τοῦ ὑπηρετοῦ διὰ τῆς ἀπιστίας πρὸς τὸν σύζυγον. Ἀλλὰ δὲν ἐφοβεῖτο ὅτι δύναται μίαν ἡμέραν νὰ τὰ χαλάσῃ μὲ τὸν Χανιώτην καὶ νὰ στραφῶσιν ὅπλα φοβερά ἐναντίον της; Ἀφοῦ ὁ κεντρικὸς ἐραστὴς ἦτο ὅχι ὁ Χανιώτης, ὅχι ὁ Ἀλκιβιάδης, ἀλλ' ὁ Μιλτιάδης, ὁ καπνοπώλης τῆς Στένης; Ἐδῶ βεβαίως βρίσκεται μπερδευμένος ὁ Χανιώτης. Καὶ εἶναι ἀδύνατον νὰ πιστεύσωμεν ὅτι χάριν τῆς Ἀθηνᾶς καὶ ὅχι χάριν ἑαυτοῦ εἶχε προχειρισθῇ εἰς ἐπιστολοφυλάκα· διότι ὁ Χανιώτης σημειώσας δὲν εἶναι βλάξ ὑπηρετῆς· εἶναι τετραπέρατος νησιώτης, ἀνεπτυγμένος, λαλὼν κομψά, γνωρίζων τὴν γαλλικὴν, χρηματίσας ὑπηρετῆς εἰς τοῦ Πρώτου ναυάρχου Κρέμερ ἐπὶ ἐν ἔτος ἐν Πειραιεῖ, καὶ λέγων περὶ ἑαυτοῦ ἐν ὑπερηφανείᾳ· Σὰν κι' ἐμένα ἄνθρωπος δὲν γεννήθηκε ἀκόμη· ἐννοῶν τὴν φυσικὴν εὐφυΐαν καὶ ἐξυπνάδα του. Οἱ ἀμυγδαλωτοὶ γαλανοὶ ὀφθαλμοὶ του ὑπὸ τὰς μελαίνας ὀφρύς

ἀποστάζουν γλνκύτητα, ἀλλὰ καὶ πολλὴν διαύγειαν καὶ βάθος διανοητικῆς ὑπεροχῆς. Τὸ ὅλον του εἶναι γοητευτικόν, καὶ ἔχει κάποιαν ὁμοιότητα πρὸς τὸν φίλον βουλευτὴν Σύρου κ. Γρυπάρην, περὶ οὗ δὲν ἐπικρατεῖ ἰδέα ὅτι εἶναι ἄσχημος. Ἡ καλλονὴ αὐτῆ τοῦ Χανιώτη βεβαίως θὰ προκαλέσῃ τὴν προσοχὴν τοῦ Εἰσαγγελέως καὶ θὰ ἐξηγήσῃ πολλὰ σκοτεινὰ μέρη τῆς μελλούσης δίκης.

Ἐναντίον τοῦ Χανιώτη ἐπίσης θὰ στραφῇ καὶ ἡ ἄλλη κατὰθεσις ὅτι αὐτὸς ἦτο ἐρωτευμένος μὲ τὴν Ἀθηνᾶν καὶ ἡ Ἀθηνᾶ ἐρωτευμένη μὲ αὐτόν. Ἀλλὰ πῶς; Ὁ ἔρωσ αὐτὸς ἦτο τόσοσ βαθὺς καὶ τρελλός, ὥστε ν' ἀντέχῃ μὲν ἀπέναντι τοῦ συμπλέγματος τῆς Ἀθηνᾶς καὶ τοῦ Ἀλκιβιάδου, πάντοτε καθ' ὃ ὁ ἴδιος Χανιώτης ἔχει καταθέσει πρὸς ἡμᾶς—βεβαίως δὲ καὶ πρὸς τὴν ἀνάκρισιν—ν' ἀντέχῃ δὲ ἀπέναντι τῶν δικνεκῶν σχέσεων αὐτοῦ πρὸς τὴν Ἀθηνᾶν ὡς ὀργάνου τοῦ ἐραστοῦ τῆς Στένης Μιλτιάδου; Ἡ εὐφυΐα λοιπὸν τοῦ Χανιώτου δὲν ἐξικνεῖται ἕως ἐδῶ, ὥστε νὰ δικαιολογήσῃ τὰ ἀδικαιολόγητα.

Ἄλλως τε δὲ ἔχομεν καὶ ἄλλην τοῦ Χανιώτη ἐμολογίαν ἀναίρουσαν πᾶσαν ἐρωτικὴν ὑπόψιν καὶ καταδιβάζουσαν αὐτὸν εἰς τὴν ἀτιμίαν ἐκείνην. Θέσιν τῶν εὐτελεστέρων καὶ ἐμετικωτέρων ὀργάνων, τοὺς ὁποίους οἱ Παρισίνοὶ ὀνομάζουν Ἀλφόνσους καὶ οἱ ὅποιοι συνήθως εἶνε δαρδῆδες ζῶντες ἐκ τοῦ βάλαντιου τῶν διατηρουσῶν αὐτοὺς ἐρωτευμένων δεσποινῶν. Ἀς εἰπώμεν λοιπὸν τὴν λέξιν· ὁ Χανιώτης ἦτο διατηρούμενος.

Τὸν ἠρωτήσαμεν ἂν ἦν ἄληθές· ὅτι ἡ Ἀθηνᾶ τὸν εἶχε βάλει νὰ σκοτώσῃ τὸν σύζυγόν της, διότι καὶ τοῦτο εἶχε διαδοθῇ, καθὼς εἶχε γίνῃ λόγος καὶ διὰ μάγια πρὸς ἀπώλειαν τοῦ συζύγου. Ἐπρόκειτο μάλιστα ἕνας χονδρὸς νὰ ἐκτελέσῃ αὐτὰ τὰ μάγια. Ὁ Χανιώτης κατ' ἀρχὰς μᾶς ἠρνήθη τὸ τοιοῦτο, ἂν καὶ ἡμεῖς ἐγνωρίζομεν ὅτι τοιοῦτό τι εἶχε ἀποκαλύψει, ὅταν ἐκράτειτο ἐν τῇ Ἀστυνομίᾳ, εἰς τὸν ἀδελφὸν τοῦ Ἀσλάνη· ἀλλὰ ὀλίγα λεπτά μετὰ τὴν ἀρνήσιν του σχεδὸν ἀνεκάλεσεν αὐτὴν, εἰπὼν ἡμῖν ὅτι ἐκείνη τί τὰ θέλει ζητοῦσε πολλὰ, ἀλλὰ ποῖος τῆς ἀκούε; Καὶ τέλος πάντων, ζεῖρεῖς τί ἤθελε ἐκείνη; Νὰ ξελογιάσῃ κανένα μας ἂν; ἐδῶ, ἡ ἐμένα ἡ τὸν Ἀλκιβιάδην, νὰ τὴν κλέψῃ καὶ τὴν πάγῃ 'ς τὴν πόλιν, κ' ἔπειτα νὰ τοῦ δώσῃ τὸ πανὶ 'ς τὰ χεῖρα καὶ νὰ πάρῃ τὸν Μιλτιάδην· ἀλλὰ ποῦ τὰ ἔκανα ἐγὼ αὐτὰ; Ὡστε ὁ Χανιώτης ὡς πρὸ τοῦτο συμφωνεῖ μὲ τὸν σύζυγον ὅτι τὸ πάθος τῆς Ἀθηνᾶς δὲν ἦτο κανένα ἄλλο παρὰ αὐτὸς ὁ Μιλτιάδης.

Ὅλα αὐτὰ ἀποδεικνύουν διπλῶν ἐμετάλλουσιν τῆς Ἀθηνᾶς ὑπὸ τοῦ Χανιώτη καὶ τοῦ Χανιώτη ὑπὸ τῆς Ἀθηνᾶς. Εἶχον πλέον συστήσει ἀναμεταξύ των ἐμπορικὴν ἐταιρίαν, μὲ κέρδη καὶ ζημίας, μὲ δοῦναι καὶ λαβεῖν.

Τὸ ζήτημα τῆς κασετίνας ὁ Χανιώτης ζητεῖ νὰ τὸ ρίξῃ εἰς τὰ ἀστεῖα. Εἶχε καιρὸν νὰ πάγῃ εἰς τῆς Ἀθηνᾶς· τὸ δὲ βράδυ τῆς Μεγάλης Παρασκευῆς περνοῦσε ἀπὸ ἐκεῖ καὶ ὁ διάβολος τᾶφερε ν' ἀναβῇ ἐπάνω. Δὲν ἤρε κανένα εἰς τὸ δωμάτιον. Πῶς εἰσῆλθεν, ἀφοῦ ἐνώπιον ἡμῶν ἠρνήθη ὅτι εἶχεν ἀντικλεῖδι, τοῦτο μένει ἄλυτον. Πῆρε λοιπὸν τὴν κασετίναν καὶ τὴν ἐκρυψε 'ς τὸ πλυσταριὸν, γιὰ νὰ πειράξῃ, λέγει τὴν Ἀθηνᾶ. Αὐτὸς δὲν ἐννοοῦσε νὰ τὴν κλέψῃ· ἄλλως, λέγει, θὰ τὴν ἔπαρνε μαζί του· τὸ πρῶτ' ἡ Ἀθηνᾶ ἢ ἡ μητέρα της θὰ πήγαινε 'ς τὸ πλυσταριὸν καὶ θὰ τὴν εὑρίσκε. Τοῦτο δὲ ὅτι θὰ τὴν εὑρίσκεν τόσον εἶνε ἀληθές, ὥστε, ὡς γνωρίζετε, μετὰ τὰς ἀστυνομικὰς θωπείας ἐπὶ τῶν παρειῶν του ὠμολόγησε ποῦ ἡ κασετίνα κρύβεται καὶ τίτε μόνον εὑρέθη. Ὡστε καὶ εἰς τοῦτο ἀπὸ ἀντιφάσεως εἰς ἀν-

τίθασιν καὶ ἀπὸ ἀνοησίας εἰς ἀνοησίαν περιπίπτει ὁ Χανιώτης.

* *

Ἐδῶ τελειώνουν αἱ καταθέσεις, ἃς συνελέξαμεν ἐκ τῶν κυριωτέρων προσώπων τοῦ ὁράματος. Τὸ φιλοσοφικὸν μέρος αὐτοῦ θέλομεν διατυπώσῃ προσεχῶς.

Καλιδάν

ΧΡΟΝΙΚΑ

Ἡ Βασίλισσα τῆς Μόσχας θὰ ἐπανεέλθῃ εἰς Κέρκυραν περὶ τὰ τέλη Μαΐου· ὁ δὲ Βασιλεὺς περὶ τὰ τέλη Ἰουνίου θὰ ἐπανεέλθῃ ἐνταῦθα ἕνεκα τῶν δημοτικῶν ἐκλογῶν καὶ τὴν 15 Ἰουλίου καθὰ πληροφοροῦμεθα ἀνχωρεῖ εἰς Βισβιάδην. Εἰς Κέρκυραν μεταβαίνει ὅλη ἡ βασιλικὴ οἰκογένεια.

Τὰ ὑπὸ τοῦ *Λιδωρος* γραφέντα ὅτι ὁ ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν ἀρνεῖται νὰ ὑπογράψῃ τὸ διάταγμα δι' οὗ ἐπιτρέπεται εἰς τοὺς κυρίους Δημ. Κριεῖζην καὶ Τιμολέοντα Βάσσον νὰ φέρωσι τὴν μεγάλην τοῦ βουλγαρικοῦ παρασμήμου, ἐπειδὴ εἶναι ἀνθιεραρχικόν καὶ μὴ ὑποστράτηγοι νὰ φέρωσιν μεγαλόσταυρον, δὲν εἶναι ἀκριβῆ, καθόσον εἰς τοὺς ἀνωτέρω κυρίους, ὡς ἐπληροφορήθημεν, ἀπενεμήθη ὅχι ὁ μεγαλόσταυρος, ἀλλὰ τὸ παράσημον τῶν ἀνωτέρων Ταξιαρχῶν.

Ἡ ἐκλογὴ τοῦ Σπυρίδωνος Κουμουνδούρου ἀπέδειξεν ὅτι ἐν Μεσσηνίᾳ ἡ πολιτικὴ τῶν αἰσθημάτων καὶ τοῦ φρονήματος δὲν ἐξέλιπε καὶ ὅτι γινώσκει ὁ λαὸς νὰ τιμᾷ τὴν μνήμην τῶν ἐσχίων αὐτοῦ πολιτικῶν εἰς τοὺς καλλίστους αὐτῶν γόνους. Ἡ πολιτικὴ τοῦ συμφέροντος, ἡ πολιτικὴ τῆς ἐξουσίας, ἡ πολιτικὴ τῶν πιέσεων ἀπῆλθον νὰ ἐκλεχθῇ ὁ διὰ τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ παντοδύναμος ὑποψήφιος Μποῦτος. Ἀλλ' οἱ Μεσσηνιοὶ ἔδωσαν ὠραῖον μάθημα εἰς τὴν ἐκ συστήματος διαφθορὰν συγκροτήσαντες ἐκλογὴν καθαρῶς αἰσθηματικὴν, προῖόν τῆς σεμνῆς καὶ πλήρους συγκινήσεως ὑποδοχῆς τῆς καρδίας τοῦ μεγάλου πολίτου τῶν. Εἰς τοὺς Μεσσηνίους τὰ συγχαρητήριά μας!

Πληροφοροῦμεθα, ὅτι τὸ Συμβούλιον τὸ πρὸς διάδοσιν τῶν Ἑλληνικῶν γραμματικῶν Συλλόγου ἀπεφάσισε νὰ ἐπαρθῇ τὸ ἔγκλημα, ὃ διέπραξεν ἐν Θεσσαλονίκῃ, ἀνασυνιστῶν τὸ διαλυθὲν Διδασκαλεῖον καὶ προσαρτῶν εἰς αὐτὸ κοινόνδιον. Τὸ Συμβούλιον ὡς μόνον ἀπολογίαν φαίνεται φέρων τὴν ἀποτυχίαν τοῦ Διευθυντοῦ Παπαμάρκου, τὸν ὁποῖον θεωρεῖ ὡς ἀφορμὴν τῆς διαλύσεως. Ἀλλὰ πότε τὰ ὑπάλληλα ὄργανα λαμβάνουν δύναμιν διαλυτικὴν; Ὅταν τὰ προϊστάμενα ὄργανα ἔχουν προσβληθῇ ὑπὸ παραλυσίας. Καὶ ταύτης ἐνδοξα τεκμήρια ἔδειξε μέχρι τοῦδε τὸ Συμβούλιον τοῦ Συλλόγου, οὗ τὴν ἀντικατάστασιν προτεινομένη ἐπ' ἀγαθῷ τῆς μεγάλης ἀποστολῆς τοῦ Συλλόγου. Τὸ νέον Διδασκαλεῖον ἀρχεται τῶν ἐργασιῶν του ἀπὸ 1ης Σεπτεμβρίου.

Ἡ Ἑταιρία τῶν Μεταλλουργειῶν τοῦ Λαυρίου συνωμολόγησε λέγει δάνειον διὰ τινος ἀρτενικῆς Κατίνας 2,010,000 ἐπὶ τόκῳ 10 οοο. Αὐτὸς ὁ τόκος—**δέκα τοῖς ἑκα-**

Ο ΛΥΚΟΓΙΑΝΝΗΣ

(Συνέχ. ἰδ. ἀριθ. 465)

Ἐξέβαλε κραυγὴν βραχνὴν καὶ ἐκλονίσθη ὡς ἄνθρωπος μέθυτος. Εὐτυχῶς ἐστηρίχθη ἐπὶ τῆς πλησίον του τραπέζης καὶ δὲν ἔπεσε. Πάντα τὰ μέλη του ἔτρεμον, ἐγένετο κατάλευκος ὡς νεκρός· τὰ χαρακτηριστικά του ἦσαν συνεσταλμένα, αἱ τρίχες τῆς κεφαλῆς του ἠνωρθωμένοι, τὸ βλέμμα του ἀπλανὲς ὡς τοῦ παρὰφρονος.

Ὅτε ὁ γέρων παρετήρησεν ὅτι ὁ νεανίας ἤρχισε νὰ συνέρχεται, ν' ἀναλαμβάνῃ τὰς δυνάμεις του, κρίνων ὅτι ἡδύνατο νὰ τὸν ἀκούσῃ, τῷ εἶπεν:

— Ἰάκωβε, αὐτὸ ποῦ διάβασες σὲ πληροφορεῖ δι' ὅλα ἡ ταλαιπώρος Ἰωάννα δὲν μοῦ ἀφῆκεν ἢ αὐτὸ τὸ ἀποχαιρέτηριον γράμμα· ἡ ἀληθὴς ἐπιστολὴ εὕσκεται εἰς χεῖρας τῆς δικαιοσύνης. Ἄλλοτε θὰ σοῦ διηγηθῶ πᾶν ὅ,τι συνέβη.

Ἰάκωβε, ἡ τρομερὰ δυστυχία, ἥτις ἐπληξεν καὶ τοὺς δύο μας, δὲν ἐφόνευσεν ἐμὲ γέροντα ὄντα, ὅλοσχερῶς· εἶσαι νέος σὺ, φίλε μου, καὶ ἔχεις ἄλλας ἐλπίδας· θ' ἀντιστῇ καλλίτερα, πρέπει νὰ σκληρυνθῇ, διὰ νὰ μὴ κατασυντριβῇ, πρέπει νὰ ἐγκαρτερήσῃ. Ἐν αἱ ἡμέραι τῆς χαρᾶς ἦν ἐσπᾶναι, αἱ ἡμέραι τῶν θλίψεων εἶναι πολλαί. Τοιοῦτος ἀλλόκοτος εἶναι ὁ βίος!

— Νεκρά! νεκρά! δὲν θὰ τὴν ἴδω πλέον! εἶπεν ὁ νεαρὸς ἀξιωματικὸς διὰ φωνῆς πνιγομένης.

Ὅλολέξας κατέπεσεν ἐπὶ ἔδρας καὶ καλύψας τὸ πρόσωπον διὰ τῶν χειρῶν ἔκλαυσε πικρῶς.

Ἡ ἀπελπισία του ἦτο ἄμαυρά, ἡ θλίψις του ὀξεῖα καὶ δὲν ἐξεδηλοῦτο δι' ἐκρήξεως θυροβώδους. Ὁ Ἰάκωβος Βαγιάν ἀφῆκεν αὐτὸν νὰ κλαύσῃ. Ὅταν ὀλίγον ἡσύχασεν, ἀνήγειρε βραδέως τὴν κεφαλὴν καὶ προσέβλεψε τὸν γέροντα μετ' ἀπεριγράπτου ὀδύνης.

— Ἰάκωβε, ὑπέλαβεν ὁ γηραιὸς λοχαγὸς, ἐννοεῖς τώρα διὰ τί δὲν φέρω πλέον τὸ παράσημόν μου; Μετὰ τὸν θάνατον τῆς δυστυχοῦς Ἰωάννης, κτηνωδῶς ἀτιμασθείσης, ἀφῆρεσα διὰ παντός ἀπὸ τῆς κομβιοδόχης μου τὴν ἐρυθρὰν ταινίαν, σύμβολον τῆς τιμῆς!

Ὁ νεανίας ἐφρικίασεν καὶ ἠνωρθώθη ὡς ὑπὸ ἑλατηρίου κινηθείς.

— ὦ! ναί! ἐγνώθ' εἶπε καὶ ἀπέσπασεν τὸν σταυρὸν του.